

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce: **FTV Prima, spol. s r.o.**, IČO 48115908
se sídlem Vinohradská 3217/167, Praha 10
zastoupený advokátkou Mgr. Ludmilou Kutějovou
se sídlem Politických vězňů 935/13, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo kultury**
se sídlem Maltézské náměstí 471/1, Praha 1

za účasti: 1) **OSA - Ochranný svaz autorský pro práva k dílům hudebním, z.s.**,
IČO 63839997
se sídlem Čs. armády 786/20, Praha 6
2) **Stanice O, a.s.**, IČO 26509911
se sídlem Karla Engliše 519/11, Praha 5
3) **Česká televize**, IČO 00027383
se sídlem Na Hřebenech II 1132/4, Praha 4
4) **TV Nova s.r.o.**, IČO 45800456
se sídlem Kříženeckého náměstí 1078/5a, Praha 5

Shodu s prvopisem potvrzuje:

o žalobě proti rozhodnutí ministra kultury ze dne 8. 10. 2019, č. j. MK 63 707/2019 OLP,

takto:

- I. Rozhodnutí ministra kultury ze dne 8. 10. 2019, č. j. MK 63 707/2019 OLP, a rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 31. 1. 2019, č. j. MK 20592/2019 OAP, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na náhradu nákladů řízení 15 342 Kč, a to do rukou zástupkyně žalobce Mgr. Ludmily Kutějové, advokátky.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Obsah žaloby

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byl zamítnut rozklad žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2019, č. j. MK 20592/2019 OAP (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo podle § 66 odst. 1 písm. g) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zastaveno řízení o žádosti kolektivního správce – zúčastněné osoby 1) dle § 98f odst. 2 zákona č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon), tedy o vydání předchozího souhlasu žalovaného se zvýšením sazeb odměn pro rok 2019 oproti jejich předchozí výši o více než míru inflace. Jednalo se o sazby odměn: 1. v případě bezúplatného přehrávání (streaming) audiovizuálních děl (Video on Demand); 2. v případě bezúplatného přehrávání (streaming) hudebních děl; 3. za stahováním (download) a přehráváním (streaming) hudebních nebo audiovizuálních děl v případě neposkytnutí součinnosti; 4. v případě hyperlinkových portálů.
2. Žalobce v žalobě uvedl, že nesouhlasí s názorem správních orgánů, že změny předmětných sazeb nepodléhají souhlasu žalovaného dle § 98f odst. 2 autorského zákona, neboť se nejedná o navýšení sazby nad inflaci, ale o vytvoření nových sazeb, pročež mu nepřísluší návrh těchto sazeb posuzovat.
3. Žalobce označil napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Předně, žalovaný se nevypořádal, resp. ani nezrekapituloval námitky žalobce uvedené v jeho vyjádření ze dne 29. 5. 2019, kterým žalobce fakticky doplnil své námitky proti prvostupňovému rozhodnutí.
4. Dále žalovaný dostatečně nezdůvodnil svou definici „nově vytvořené sazby“ (str. 10 a 11 napadeného rozhodnutí), neboť se omezil jen na výčet toho, co považuje za nově vytvořenou sazbu, aniž by však uvedl, proč tomu tak je. Za nově vytvořené sazby tak žalovaný považuje i sazby vytvořené kolektivním správcem „*jestliže navrhovaná sazba je*

Shodu s prvopisem potvrzuje:

výsledkem změněné metodiky pro způsob výpočtu odměny nebo výsledkem vyčlenění sazby z původní „obecné“ sazby za účelem žádoucího odlišení od původní „obecné“ sazby, zejména z důvodu zohlednění podstatných specifík vyčleněného užití“. Dle žalobce ovšem v případě takto definovaných nově vytvořených sazeb již odměna podle určité (dříve existující) sazby hrazena byla. Jestliže pak v důsledku takových změn dojde ke zvýšení dosud placené celkové odměny (o více, než kolik činí inflace), tak se musí jednat o zvýšení sazby ve smyslu § 98f odst. 2 autorského zákona. Nadto je názor žalovaného i nesprávný, jelikož může vést k obcházení zákona tím, že si kolektivní správce bude vytvářet nové sazby, aby fakticky dosáhl navýšení své odměny nad míru inflace; ani s touto námitkou se žalovaný nevypořádal.

5. Žalovaný též dostatečně nezdůvodnil, (i) proč podle něj nelze dospět k závěru, nakolik nová sazba představuje zvýšení sazby původní, a (ii) ani v čem je podle něj nová sazba specifická. Žalovaný k tomu pouze uvedl, že dle jeho názoru nelze využít prostého matematického porovnání původní a nové sazby, protože sazba je specifické povahy. Více svůj názor neodůvodnil. Žalovaný se tak vůbec nevypořádal s tím, že žalobci a dalšímu účastníkovi (Český telekomunikační klastr, z.s.) se matematické porovnání učinit podařilo a k závěru o zvýšení sazby shodně dospěli.
6. Dle žalobce se nejedná o rovnoměrné rozčlenění dosavadní sazby odměny, když nově navrhovaná sazba 900 Kč (i) v případě bezúplatného přehrávání (streaming) AVD (Video on Demand), tj. sazby 1., a (ii) v případě bezúplatného přehrávání (streaming) u hudebních děl, tj. sazby 2., neodpovídá 100% užití hudby, ale je vyšší. Vychází přitom z dosavadní sazby, kde za 45 – 64% užití byl žalobce povinen hradit 300 Kč. Zároveň druhá navrhovaná sazba ve výši 50 Kč zcela odpovídá tomuto výpočtu, tj. při míře užití 9 % by se mělo jednat o částku v rozmezí 42 až 60 Kč, což nová sazba ve výši 50 Kč splňuje. U navrhované sazby 900 Kč se tak jedná o skokové zvýšení (oproti dosavadní sazbě), proti němuž žalobce má být chráněn § 98f odst. 2 autorského zákona.
7. Žalovaný se také nevypořádal s námitkami, že jeho výklad neodpovídá spravedlivému uspořádání vztahů ani úmyslu racionálního zákonodárce (teleologickému výkladu) a zcela rezignuje na svou regulatorní funkci. Žalovaný pouze odkázal na odůvodnění pozměňovacího návrhu poslance Vondráčka (č. 5206 ke sněmovnímu tisku 724/0), což není dostačující. Mimoto žalovaný dezinterpretoval odůvodnění pozměňovacího návrhu poslance Vondráčka. Není pravdou, že by úmyslem zákonodárce bylo, aby žalovaný vůbec nereguloval ceny, naopak vydání souhlasu v řízení dle § 98f odst. 2 autorského zákona je nástrojem regulace cen (byť ne klasickým) v tomto řízení je žalovaný orgánem regulace cen; není pouze orgánem stanovujícím cenu (ta zůstává na smluvní volnosti stran).
8. Žalobce rovněž věcně rozporoval názor žalovaného, že podle něj není třeba jeho souhlasu se zvýšením sazeb, pokud se jedná o nově vytvořené sazby. Tento výklad je natolik restriktivní, že je v rozporu s obsahem a smyslem normy vtělené do § 98 odst. 2 autorského zákona. Jejím smyslem zjevně je ochrana uživatelů před kolektivními správci, kteří by jednostranně nepřiměřeně zvyšovali odměnu za užití děl žalobcem či jinými uživateli. Nepřiměřeným zvýšením sazby je přitom dle zákonodárce zvýšení nad míru inflace. Tímto postupem žalovaný zasáhl do práva žalobce na jinou právní ochranu (tj. právo na přístup ke správním orgánům), zasaženo je též do práva žalobce vlastnit majetek.
9. Dále žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že u sazby 3. a 4. dle něj nelze dojít prostým matematickým srovnáním dosavadní analogicky nejbližší položky (resp. sazby) sazebníku a

Shodu s prvopisem potvrzuje:

nové sazby k hodnověrným výsledkům, když původní sazba chybí. Zároveň však podle žalovaného má být za užití na internetu dle dosavadního sazebníku analogicky užita sazba povahově nejbližší. Z toho žalovaný dovodil, že doposud žádná sazba pro toto užití není, a tedy nemohla být zvýšena. Ani tyto závěry žalovaného nejsou správné, a navíc jsou vzájemně rozporné.

10. Žalobce podotkl, že souhlasí se zjištěním žalovaného, že dle sazebníku se na užití v něm výslovně neuvedená analogicky užije sazba, která je v něm uvedena a je povahově nejbližší. Pokud tedy žalovaný dospěl k závěru, že se na užití na internetu aplikuje určitá sazba (ta, která je povahově nejbližší), tak logicky lze tuto (existující) sazbu i zvýšit. Je lhostejné, jestli zvýšení platby odměny kolektivní správce docílí tím, že pouze zvýší číslo dosavadní sazby, nebo tím, že vytvoří sazbu novou vedle dosavadní (tj. povahově nejbližší).
11. Žalobce se neztotožnil s názorem žalovaného, že nedochází k dvojímu placení odměny, neboť užití formou Video On Demand je jiným užitím než televizní vysílání, za něž je hrazena „souhrnná“ (dle žalovaného „obecná“) sazba. Již před vytvořením navrhované sazby za užití formou Video On Demand, žalobce (i jiní uživatelé) za toto užití OSA hradil odměnu, která byla zahrnuta v „souhrnné“ sazbě za televizní vysílání, což prokazuje např. čl. 5.2 hromadné licenční smlouvy uzavřené mezi žalobcem a zúčastněnou osobou 1) dne 28. 12. 2012, *„OSA poskytuje touto smlouvou FTV Prima nevýhradní oprávnění k výkonu práce užít repertoár OSA zpřístupněním rozmnoženin pořízených v souladu s odst. 5.1 na internetových stránkách, které FTV Prima provozuje, takovým způsobem, že kdokoliv v místě a čase dle individuální volby může mít bezplatný přístup k těmto rozmnoženinám, a to prostřednictvím sítě internet, avšak bez možnosti pořízení trvalé nebo dočasné rozmnoženiny. OSA poskytuje FTV Prima toto oprávnění v časově neomezeném rozsahu.“*.
12. Nedojde-li při vytvoření sazby pro užití Video On Demand ke snížení „souhrnné“ sazby (což není navrženo), tak logicky žalobce bude i nadále fakticky platit odměnu za užití Video On Demand jak dle „souhrnné“ sazby, tak nově i dle nové sazby. Fakticky tak v důsledku změny metodiky pro stanovení paušálních („souhrnných“) sazeb u sazby 1. dochází ke zvýšení „souhrnné“ sazby nad míru inflace ve smyslu § 98f odst. 2 autorského zákona.
13. Žalobce a další účastník ve svých rozkladech a jejich doplněních také namítali, že postupem žalovaného jim bylo odepřeno právo na přístup ke správnímu orgánu. Žalovaný tuto námitku považoval za nedůvodnou, když uvedl, že žalobce a účastníci mají i jiné možnosti ochrany (dané § 98f autorského zákona), než je ochrana dle § 98f odst. 2 autorského zákona. Dle žalobce ovšem poukaz na možnost další, soudní ochrany nemůže vést k závěru, že příslušný správní orgán nemusí svou ochranu (zde nevydáním předběžného souhlasu) poskytnout vůbec.
14. Závěrem žalobce dodal, že žalovaný sice popřel svou kompetenci k věcnému rozhodnutí o žádosti, leč přesto se k novým sazbám vyjadřuje s tím, že s nimi věcně souhlasí.

Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. K jednotlivým sazbám uvedl, že sazba 1. je důsledkem změny metodiky pro stanovení paušálních sazeb, sazba 2. je důsledkem změny metodiky pro stanovení předmětných paušálních sazeb, sazby 3. a 4. jsou zcela novými sazbami. Požadavek souhlasu dle § 98f odst. 2 autorského zákona se přitom uplatní jen v případě, že

Shodu s prvopisem potvrzuje:

kolektivní správce zvyšuje sazbu již dříve existující, nikoli jde-li o nově vytvořenou sazbu, přičemž všechny předmětné sazby jsou nové.

16. Pokud jde o vypořádání vyjádření žalobce ze dne 29. 5. 2019, žalovaný zdůraznil, že obsahovalo pouze ztotožnění se s odůvodněním rozkladů dalších účastníků řízení a ujištění, že žalobce trvá na svém rozkladu ze dne 22. 3. 2019 (jenž byl blanketní a byl doplněn dne 12. 4. 2019) i na jeho odůvodnění. Nebyly zde tedy uvedeny žádné nové skutečnosti.
17. V souvislosti s tím žalovaný podotkl, že „matematické porovnání původních a nově navržených sazeb“, tj. sazby 1. a 2., v žalobě nebylo součástí námitek žalobce ze dne 27. 9. 2018 dle § 98f odst. 1 autorského zákona, neboť v námitkách je obecné konstatování, cit. *„Navržené navýšení alternativní měsíční „minutové“ sazby (ve vztahu k podílové procentuální sazbě z tržeb) pro případy, kdy jsou AVD streamována bezúplatně (z hlediska koncového uživatele), a to u hudebních AVD ze současných 300 Kč na 900 Kč za každých započatých 10 minut celkové stopáže všech v daném měsíci zpřístupněných hudebních AVD, tj. o 300 %, považujeme za nepodložené jakýmkoli objektivními a přiměřenými důvody, tj. za zcela neadekvátní.“*. Vyjádření žalobce ze dne 29. 5. 2019, které je doplněním rozkladu, nikoli námitek, jak uvedl žalobce v žalobě, rovněž obsahuje jen obecné konstatování, cit. *„Dále ČT ve svém rozkladu přiléhavě upozorňuje, že se ze strany OSA nejedná ani o rovnoměrné rozčlenění sazeb odměny, když nově navrhovaná sazba 900,- Kč (i) v případě bezúplatného přehrávání (streaming) audiovizuálních děl (Video on Demand) a (ii) v případě bezúplatného přehrávání (streaming) u hudebních děl, neodpovídá 100% užití hudby, když za 45 - 64% bylo 300Kč. Takové neodůvodněné skokové navýšení je přesně důvodem, proč je třeba přezkumu ministerstva k ochraně uživatelů.“*. S ohledem na to, že v žalobě uvedené porovnání sazeb nebylo uplatněno ve správním řízení, nepovažoval žalovaný za potřebné se k němu vyjádřit.
18. Žalovaný poukázal na to, že postup dle § 98f odst. 2 autorského zákona, který vyžaduje ingerenci žalovaného, je speciální a přísnější a uplatní se pouze u nadlimitního (tzn. o více než míru inflace) zvýšení sazby oproti její předchozí výši. I v případě jiného, tedy podlimitního zvýšení sazby je však třeba postupovat dle § 98f, byť bez zasahování žalovaného.
19. Žalovaný s odkazem na pozměňovací návrh poslance Vondráčka akcentoval, že není nástrojem cenotvorby a není cenový regulátor trhu. Cílem je, aby cena (odměna) byla určena jako cena přiměřená, což je právní pojem, a tudíž i otázka právní kvalifikace, k níž je obecně, tedy i zde v soukromoprávních věcech, povolán soud. Tomu odpovídá i další postup, jak je upraven v § 98f odst. 3 a 4 autorského zákona. Účelem úpravy obsažené v § 98f autorského zákona, bylo dosažení větší transparentnosti kolektivní správy v procesu sjednávání některých sazebníků a dále přiměřenými legislativními prostředky motivovat obě smluvní strany k nalezení shody na sazbách, a zamezit tak libovůli některých kolektivních správců při jejich stanovování.
20. Dále žalovaný poukázal na dva pozměňovací návrhy poslance Gazdík (č. 4960 a 5055 ke sněmovnímu tisku 724/0), z nichž vyplývá, že nový § 98f reagoval na tehdejší skokové zvýšení sazeb (zákon č. 102/2017 Sb. novelizující autorský zákon nabyl účinnosti dne 20. 4. 2017), jež má zamezit. Záměr zákonodárce je přitom nutné dovodit ze zdůvodnění poslaneckých pozměňovacích návrhů, popř. ještě ze stenoprotokolů z jednání Poslanecké sněmovny.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

21. S cílem vymezit předmět řízení podle § 98f odst. 2 autorského zákona také negativně, tj. jednotně vymezit, co předmětem tohoto řízení není, žalovaný vymezil pojem „nově vytvořená sazba“ takto: *„Nově vytvořenou sazbou odměny se pro účel řízení o vydání souhlasu podle § 98f odst. 2 autorského zákona rozumí zcela nová sazba, která byla vytvořena kolektivním správcem pro užití, za které kolektivní správce doposud nevybíral odměny, ačkoliv na základě uděleného oprávnění spravuje právo k takovému užití předmětu ochrany.“*

Za nově vytvořenou sazbou je rovněž považována zcela nová sazba, která byla vytvořena kolektivním správcem: a) pro dříve již spravovaný způsob užití předmětu ochrany ale ve veřejném prostoru, kde dosud právo spravované kolektivním správcem vykonáváno nebylo, nebo b) jestliže navrhovaná sazba je výsledkem změněné metodiky pro způsob výpočtu odměny nebo výsledkem vyčlenění sazby z původní „obecné“ sazby za účelem žádoucího odlišení od původní „obecné“ sazby, zejména z důvodu zohlednění podstatných specifík vyčleněného užití; a to za splnění podmínky, že prosté matematické porovnání nové sazby s původní, popř. obecnou sazbou pro daný způsob užití je prakticky vyloučeno a proveditelného přibližného srovnání sazeb nelze docílit ani komparací výpočtu odměn podle dřívějšího způsobu/metody a nové metody u k tomu účelu vytvořeného reprezentativního vzorku případů konkrétních užití předmětu ochrany.“.

22. Žalovaný poznamenal, že definice tzv. „nově vytvořené sazby“ je dostatečně srozumitelná a vyčerpávající pro účastníky řízení podle § 98f odst. 2 autorského zákona neboť oboustranná znalost sazebníků a vyjednávání o sazbách odměn a o odměnách je jejich obvyklou činností. Splňuje-li pak určitá sazba definici nově vytvořené sazby, není kolektivní správce povinen získat k ní předchozí souhlas žalovaného.
23. Co se týče námitky žalobce, že mu bylo odepřeno právo na přístup ke správnímu orgánu, žalovaný opáčil, že tvorba sazebníků je dle autorského zákona koncipována na smluvním principu a jen velmi omezené ingerenci státu. Jak již uvedl výše, postup dle § 98f odst. 2 autorského zákona je speciální a přísnější, přičemž je nutné jej vykládat v kontextu celého paragrafu a dalších v něm uvedených nástrojů, tedy oprávnění nesouhlasící osoby či kolektivního správce k podání návrhu soudu (§ 98f odst. 3 a 4 autorského zákona) na rozhodnutí sporu o určení sazby uvedené v návrhu sazebníku. Žalovaný proto nesouhlasil s námitkou *denegatio iustitiae*, neboť nespokojenost žalobce s výsledkem správního řízení ještě neznamená, že by mu byla odepřena spravedlnost, či přístup ke správnímu orgánu, popř. spravedlivý proces. Ostatně zúčastněná osoba 1) je i nadále povinna s žalobcem o novém sazebníku jednat, a pokud nedojde k dohodě, může se žalobce obrátit na soud.

Jednání před soudem

24. Při jednání dne 11. 10. 2021 žalobce i žalovaný setrvali na svých procesních stanoviscích a stručně shrnuli svou argumentaci. Zúčastněná osoba 1) se ztotožnila s napadeným rozhodnutím.
25. Soud zamítl návrhy žalobce na provedení důkazů: obsahem správního spisu [včetně sazebníku zúčastněné osoby 1)], neboť jím se ve správním soudnictví nedokazuje; pozměňovacími návrhy poslanců Gazdík a Vondráčka a hromadnou licenční smlouvou ze dne 28. 12. 2012, a to pro nadbytečnost, jelikož při posouzení souvisejících žalobních námitek soud vycházel z obsahu předloženého správního spisu, resp. navržené důkazy nebyly pro posouzení rozhodné.

Posouzení žaloby soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje:

26. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
27. S ohledem na novost řešené problematiky soud předně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2020, č. j. 9 As 107/2020-85, v němž se primárně řešila odlišná otázka – domnělý zásah spočívající v tom, že žalovaný zastával určitý výklad právního předpisu, konkrétně § 22 autorského zákona v spojení s čl. II odst. 6 zákona č. 102/2017 Sb. – leč citovaný rozsudek se vyjadřoval také k § 98f autorského zákona a konstatoval, že „[v]ýsledkem řízení podle § 98f odst. 2 autorského zákona je správní rozhodnutí, proti němuž se kolektivní správce či naopak uživatel předmětu ochrany mohou bránit žalobou podle § 65 s. ř. s.“. V projednávané věci sice nebylo vydáno rozhodnutí meritorní, nýbrž procesní, to ovšem nic nemění na tom, že žaloba podle § 65 a násl. s. ř. s. je přípustná a žalobce má procesní legitimaci k jejímu podání.
28. Podle § 98f odst. 2 autorského zákona *hodlá-li kolektivní správce zvýšit sazbu odměny oproti její předchozí výši o více než míru inflace v roce předcházejícím roku, pro nějž má platit nová výše sazby odměny, je kolektivní správce povinen k postupu podle odstavce 1 získat předchozí souhlas Ministerstva kultury (dále jen "ministerstvo"). Účastníky řízení o vydání souhlasu jsou kolektivní správce a osoby podle odstavce 1, které proti zvýšení sazby odměny uplatnily včas námitky. Ministerstvo souhlas nevydává, pokud zvýšení sazby odměny nevychází z objektivních a nediskriminačních kritérií nebo pokud není ve vztahu k těmto kritériím přiměřené. Při posuzování splnění kritérií podle předchozí věty ministerstvo přihlédne zejména ke kritériím uvedeným v § 98e odst. 3. Nezíská-li kolektivní správce požadovaný souhlas ministerstva, může navýšit sazbu odměny při dodržení podmínek stanovených v § 98e odst. 3 pouze do limitu stanoveného ve větě první. Míra inflace v roce dle věty první je potom přírůstek průměrného ročního indexu spotřebitelských cen zboží a služeb za domácnosti celkem vyjádřený procentní změnou průměrné cenové hladiny za 12 posledních měsíců proti průměru 12 předchozích měsíců, vyjádřená v procentech, zveřejněná každým kalendářním rokem ČSÚ za rok předcházející.*
29. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. O nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů lze hovořit v situaci, kdy se správní orgán v rozhodnutí řádně nevypořádá se všemi námitkami účastníků řízení, případně své rozhodnutí neodůvodní vůbec nebo nedostatečně vzhledem k požadavkům zákona (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, sp. zn. 2 As 37/2006). Jak judikoval již Vrchní soud v Praze [viz rozsudek ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92 (SJS 27/0; SP 27/1994)], z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a – v případě rozhodování o relativně neurčité sankci – jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Nutno též zdůraznit, že dle ustálené judikatury tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů z hlediska soudního přezkumu jeden celek (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25).

Shodu s prvopisem potvrzuje:

30. Soud vadu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí neshledal. Nutno dodat, že některé dílčí nedostatky odůvodnění vyplývají primárně z toho, že žalobce dospěl k nesprávným a nezákonným závěrům (viz níže), které však přezkoumatelným způsobem odůvodnil.
31. Pokud jde o vypořádání vyjádření žalobce ze dne 29. 5. 2019, soud dává za pravdu žalovanému, že se jednalo o doplnění rozkladu, přičemž žalobce zde toliko odkazoval na rozkladové námitky ostatních účastníků řízení s tím, že se s nimi ztotožňuje. Pokud tedy žalovaný tyto „cizí“ námitky v napadeném rozhodnutí uvedl a vypořádal ve vztahu k dotčeným účastníkům řízení, což žalobce nespornuje, byl jeho postup naprosto dostačující a v napadeném rozhodnutí nebylo třeba rekapitulovat vyjádření žalobce ze dne 29. 5. 2019.
32. Co se týče problematiky nově vytvořené sazby a její definice na str. 10/11 napadeného rozhodnutí, soud je na rozdíl od žalovaného toho názoru, že „novost“ sazby není z hlediska aplikace § 98f odst. 2 autorského zákona vůbec relevantní (tudíž není podstatné, zda je tato definice přezkoumatelná). Toto ustanovení sice pracuje s pojmem „nová výše sazby“, ovšem jen proto, že budou porovnávány dvě sazby – původní a nová, nadto jde o novou výši sazby, nikoli novou sazbu. Pro užití § 98f odst. 2 autorského zákona je tedy rozhodné výhradně to, zda došlo k meziročnímu navýšení sazby oproti její předchozí výši o více než míru inflace.
33. Soud pro přehlednost sestavil tabulku zachycující stav sazeb:

Číslo sazby	Nynější stav sazeb	Zamýšlený stav sazeb
1.	dle III. článku, bod 3.2 sazebníku za bezúplatný streaming audiovizuálních děl je stanovena (jako alternativní sazba k procentuální sazbě) ve výši 300 Kč za každých započatých 10 minut celkové stopáže všech v daném měsíci zpřístupněných audiovizuálních děl či jiných zvukově obrazových záznamů	900 Kč za bezúplatný hudební streaming (100% hudební díla a videoklipy)
		300 Kč za bezúplatný streaming ostatních audiovizuálních děl či jiných zvukově obrazových záznamů
		50 Kč při užití hudby jen v rámci reklamy, resp. maximálně do 9 % z celkové stopáže
2.	dle III. článku, bod 3.1 sazebníku za bezúplatný streaming hudebních děl je stanovena (jako alternativní sazba k procentuální sazbě) ve výši 300 Kč za každých započatých 10 minut celkové stopáže všech v daném měsíci zpřístupněných děl	900 Kč za bezúplatný streaming hudebních děl (100% hudební díla)
		300 Kč za bezúplatný streaming hudebních děl (ostatní)
		50 Kč při užití hudby jen v rámci reklamy, resp. maximálně do 9 % z celkové stopáže
3.	sazba v sazebníku neexistuje	za licenci v případě downloadových a streamingových služeb za předpokladu, že dotčený uživatel neplní svoji povinnost dle § 98c autorského zákona a neposkytne kolektivnímu správci součinnost ke zjištění skutečností

Shodu s prvopisem potvrzuje:

		rozhodných pro výpočet odměny a tyto skutečnosti není ani možné zjistit z obecně dostupných zdrojů – 300 Kč za každých 10 minut celkové stopáže všech v daném měsíci zpřístupněných děl bez ohledu na počet zhlédnutí či stažení díla
4.	sazba v sazebníku neexistuje	v případě hyperlinkových portálů, nebyla-li vypořádána autorská práva pro dané užití provozovatele webových stránek, na které je odkazováno – 300 Kč za jeden tzv. vnořený odkaz (embedded hyperlink)

34. U sazeb 1. a 2. je evidentní, že až dosud všichni uživatelé platili shodnou odměnu 300 Kč, zatímco po změně sazebníku bude část uživatelů platit odměnu 300 Kč (sazba se nemění), část 50 Kč (sazba se snižuje), přičemž v těchto dvou případech je aplikace § 98f odst. 2 autorského zákona vyloučena, a část uživatelů bude platit odměnu 900 Kč. Tyto sazby (konkrétně zvýšení na 900 Kč) pak lze porovnat se sazbami původními. Zároveň je zjevné, že u určité skupiny uživatelů dochází k trojnásobnému zvýšení této sazby, protože je *prima facie* vyšší než míra inflace v rozhodné době (ohledně možného zvýšení sazby i v důsledku zavedení sazby 300 Kč a 50 Kč kvůli placení dvojí odměny viz níže).
35. Soud dodává, že matematické porovnání sazeb, které sugeruje žalobce a které vyplývá z poměru dané nové sazby k procentuálnímu podílu hudby na dotčeném užití předmětu ochrany, tedy 900 Kč za 100 %, 300 Kč za 45-64 % a 50 Kč za 9 %, není pro posouzení, zda se jedná o zvýšení sazby, vůbec třeba. Tato otázka bude relevantní až při posouzení přiměřenosti zvýšení sazby, což ovšem není předmětem tohoto soudního řízení.
36. Sazby 3. a 4. soud rovněž pokládá za zvýšení sazby. Co se týče otázky, zda zde existovala analogická sazba, podle které se vybírala odměna dříve, soud konstatuje, že takováto analogická sazba nebyla ani žalobcem, ani žalovaným identifikována. V takovém případě nelze než uzavřít, že ačkoli je dána obecná klauzule, že není-li v sazebníku výslovně uvedena určitá sazba, má být užito sazby tam uvedené, která je povahově nejbližší, v projednávané věci se toto pravidlo neuplatní, neboť žádnou již v sazebníku obsaženou sazbu nelze považovat za analogickou. Ostatně, sazby 3. a 4. reagují na porušování autorských práv, resp. na novou judikaturu Soudního dvora Evropské unie ohledně hyperlinkových odkazů, zatímco dosavadní sazby regulují legální nakládání s předmětem ochrany. Na tom nic nemění ani to, že svou výší kopírují sazby u bezúplatného streamingu, to svědčí o věcné souvislosti, nikoli o tom, že již dříve byla vybírána odměna podle analogické sazby.
37. Jelikož tedy neexistovala žádná předchozí sazba, neexistovala ani žádná předchozí výše sazby, protože byla tato předchozí výše sazby 0 Kč. A s touto nulovou sazbou lze novou, nenulovou sazbu srovnat. Současně je zcela evidentní, že nová, nenulová výše sazby bude vždy představovat zvýšení sazeb o více než míru inflace v roce předcházejícím roku, pro nějž má platit nová výše sazby, ergo bude příslušný kolektivní správce vždy povinen získat souhlas žalovaného dle § 98f odst. 2 autorského zákona. Díkce tohoto ustanovení vyjadřuje

Shodu s prvopisem potvrzuje:

jasný úmysl zákonodárce chránit uživatele předmětu ochrany před skokovým, nepřiměřeným zvýšením sazeb, a jakákoli nenulová sazba bude oproti předchozí nulové sazbě zpravidla představovat skokovou změnu. Nelze odhlédnout ani od toho, že by kolektivní správce mohl vytvářet nové sazby účelově, změnou jejich definice, vylučováním, či slučováním apod., za účelem celkového zvýšení odměn. Nutno však dodat, že v projednávané věci soud takový závěr nekonstatuje, resp. s ohledem na povahu napadeného rozhodnutí nemá zapotřebí se k tomuto vyjadřovat. Otázka, zda je žalovaný cenovým regulátorem (orgánem regulace cen), je bezpředmětná. Zákonodárce žalovanému jasně uložil určité regulatorní povinnosti a kolektivním správcům uložil povinnost získat souhlas žalovaného, bez něhož nemůžou za specifikovaných okolností zvýšit sazby. Žalovaný se ostatně těchto svých povinností nezříká, pouze dospěl k nesprávnému závěru, že je v projednávané věci neměl.

38. Stran dvojího placení odměny soud podotýká, že dle výkladu zaujatého žalobcem by k němu vlastně mělo docházet již nyní, protože stávající sazebník obsahuje sazby za bezúplatný streaming audiovizuálních a hudebních děl, tato definice se s novými sazbami nemění, pouze se kategorizují různě „aktivní“ uživatelé předmětu ochrany. Žalovaný se k této otázce vyjádřil pouze stručně na str. 11 napadeného rozhodnutí, kde konstatoval, že užití formou On Demand na internetu představuje odlišný způsob užití, než je televizní vysílání. Soud proto uzavírá, že v tomto případě je napadené rozhodnutí v zásadě nepřezkoumatelné, kusá argumentace žalovaného přitom vyplývá z výše vyvráceného právního názoru, že § 98f odst. 2 autorského zákona nedopadá na nově vytvořené sazby. Žalovaný tak bude muset v dalším řízení řádně reagovat na tuto námitku, zda by se případně nemohlo jednat o nové, dvojí placení odměny, tj. o zvýšení sazby, a zda je přiměřené.
39. Pokud jde o odepření přístupu ke správnímu orgánu, soud se nedomnívá, že žalovaný své rozhodnutí opřel o argument, že je zde ještě možnost soudní ochrany. Žalovaný shrnul celý proces vydání nového sazebníku, správně poznamenal, že nikoli ve všech případech bude do tohoto procesu zasahovat, a poukázal na to, že finálním orgánem ochrany uživatele předmětu ochrany je civilní soud. Těžiště argumentace žalovaného tedy spočívalo v tom, že se vůbec neuplatní § 98f odst. 2 autorského zákona, což soud vyvrátil, nelze však mít za to, že žalovaný zcela popřel svou kompetenci a jen odkázal na možnost podat žalobu k civilnímu soudu.
40. Co se týče údajného věcného souhlasu žalovaného s novými sazbami, soud uvádí, že žalovaný se k nim nevyjadřoval prizmatem přiměřenosti dle § 98f odst. 2 autorského zákona ve spojení s § 98e odst. 3 autorského zákona, který obsahuje příkladný výčet kritérií pro posouzení přiměřenosti sazby. Žalovaný toliko u sazby 1. a 2. podotkl, že mu rozčlenění původní obecné sazby připadá racionálně zdůvodněné. Přiměřeností nových sazeb se žalovaný může zabývat výlučně v meritorním rozhodnutí, protože soud nepovažuje zcela obecné konstatování žalovaného za relevantní pro posouzení věci.
41. Závěrem soud dodává, že ze samotného faktu, že zúčastněná osoba 1) podala žádost dle § 98f odst. 2, nelze bez dalšího uzavřít, že ke zvýšení sazeb o více než míru inflace v roce předcházejícím roku, pro nějž má platit nová výše sazby, skutečně dochází. Jedná se sice o řízení o návrhu, který za splnění podmínek § 98f odst. 2 autorského zákona může a musí podat kolektivní správce, to však neznamená, že žalovaný není oprávněn dospět k závěru, že se o zvýšení sazeb o více než míru inflace v roce předcházejícím roku, pro nějž má platit nová výše sazby, nejedná, ergo nejsou splněny podmínky § 98f odst. 2 autorského zákona,

Shodu s prvopisem potvrzuje:

což by vedlo k zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu. V projednávané věci ovšem takový postup nebyl na místě.

Závěr

42. Jelikož soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nezákonné, zrušil jej dle § 78 odst. 1 věta první s. ř. s. a vrátil věc dle § 78 odst. 4 s. ř. s. žalovanému k dalšímu řízení. Současně dle § 78 odst. 3 soud zrušil i prvostupňové rozhodnutí, neboť ministr kultury by v rámci navazujícího řízení o rozkladu beztak nemohl postupovat jiným způsobem, než že by prvostupňové rozhodnutí rovněž zrušil. V dalším řízení bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), tedy o žádosti zúčastněné osoby rozhodne meritorně, a to i v případě, že se jedná o nově vytvořené sazby, přičemž zváží i možnost, že ke zvýšení sazby dojde nepřímo, tj. novým, dvojnásobným placením odměny.
43. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Jelikož byl žalobce ve věci zcela úspěšný, uložil soud žalovanému zaplatit mu náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle § 6 odst. 1, § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve výši 3 100 Kč a paušální náhrada hotových výdajů stanovená dle § 13 odst. 4 téže vyhlášky ve výši 300 Kč za každý ze tří úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání nebo návrh ve věci samé - žaloba, účast na jednání) a náhrada za daň z přidané hodnoty v sazbě 21 % ve výši 2 142 Kč. Celkem tak náklady řízení činí 15 342 Kč.
44. Soud konečně rozhodl tak, že zúčastněným osobám nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žádné z nich neuložil plnění žádných povinností, ani neshledal důvody zvláštního zřetele hodné (§ 60 odst. 5 s. ř. s. *a contrario*).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje:

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. října 2021

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: